

Laberinto de pasiones

Intohimojen labyrintti / Passionens labyrint

Espanja 1982. **Tuotantoyhtiö:** Alphaville. **Tuotanto-päällikkö:** Andrés Santana. **Ohjaus, käsikirjoitus ja lavastus:** Pedro Almodóvar. **Kuvaus:** Angel Luis Fernández – väri – 1,66. **Erikoistehosteet:** Luis Castro, Jesus Peña. **Puvut:** Marina Rodríguez. Helga Linén asut: Alfredo Caral. **Maskeeraus:** Beatriz Alvarez, Fernando Pérez. **Laulut:** "Suck it to Me" (Bernardo Bonezzi, Fanny McNamara, Pedro Almodóvar, es. Pedro Almodóvar ja Fanny McNamara); "Gran ganga" (Bernardo Bonezzi, Pedro Almodóvar, es. Pedro Almodóvar). Muusikot: Ana "Pegamoide", Eduardo "Pegamoide", Nacho "Pegamoide". **Leikkaus:** José "Plastiikkakirurgiaa kaikille!" (Pedro Almodóvar)

moide", Nacho "Pegamoide". **Leikkaus:** José Salcedo. **Äänitys:** Enrique Molinero. **Pääosissa:** Cecilia Roth (Sexilia), Imanol Arias (Riza Niro), Helga Liné (Toraya), Marta Fernández-Muro (Queti), Fernando Vivanco (lääkäri), Ofelia Angélica (Susana), Angel Alcázar (Eusebio), Concha Grégori (Angustias), Antonia Banderas (Sadec), Agustín Almodóvar (Hassan), Bernardo Bonezzi. **Helsingin ensiesitys:** 10.8.1990 Andorra, maahantuoja: Senso Films – VHS-julkaisu: Europa Vision – VET 96795 – K16 – 2710 m / 100 min

Pedro Almodóvarin toinen pitkä elokuva, *Intohimojen labyrintti* pääsi pian kulttielokuvan maineeseen. Sitä esitettiin vuosikausia Madridin maineikkaassa Alphaville-teatterissa. Ohjaaja itse sanoi, että sen näkemisestä muodostui initiaatio riitti kaupunkiin muuttaville nuorille. Se oli kuin yhteenvehto tai suorastaan dokumentti siitä, mitä oli olla moderni Madridissa vuosina 1977-82, aikana jolloin kaupunki oli ohjaajan mukaan todella vapaa, täynnä elämää ja energiaa, kun kaikki oli muutoksen tilassa. Erään elokuvan henkilön sanoin Madrid oli tuolloin Torayan "maailman hauskin kaupunki". Elokuva sisältää runsaasti sisäpiirin vitsejä ja paikalliseen kulttuuriin liittyviä viitteitä. Sitä tehtiin hyvin pienellä budjetilla ja sitä oli toteuttamassa suhteellisen pieni ryhmä kaupungin kuohuvan pop-kulttuurin keskeisiä henkilöitä. Musiikkina kuullaan lauluja, joita Almodóvar on itse ollut mukana säveltämässä ja esittämässä - hänet nähdäänkin elokuvassa yökerhon lavalla.

Elokuva on hyvin camp-henkinen niin lavastukseltaan, puvustukseltaan, yleisilmeeltään kuin aiheeltaankin. Kaikki toiminta orientoituu seksuaalisuuden luoman voimakkaan magneetinkentän mukaan. Taipumuksia löytyy joka lähtöön ääripäinä nymfomaani Sexilia ja hänen seksiä pelkäävä gynekologi-isänsä – jonka kuivapesulanomistajan tytär Queti parantaa rakastelemalla hänen kanssaan Sexiliaksi plastiikkakirurgian avulla. Juonta mutkistavat lisäksi Madridiin saapunut Tiranin entinen keisarinna Toraya ja hänen homo poikansa Riza. Jälkimmäisellä on yhteinen lapsuuden-trauma Sexilian kanssa, mikä selittää heidän seksuaalista poikkeavuuttaan – selitys ilmeisesti parodioi Hitchcockin *Psykon* ja muiden vastaavien elokuvien loppuselityksiä. Kaikkien kohtalot kytkeytyvät monimutkaisilla tavoilla toisiinsa. Yksi keskeinen, muistakin Almodóvarin elokuvista tuttu teema on kiihkeiden, vastustamattomien intohimojen huvittavalla tavalla tuhoon vievä voima.

Almodóvariin hänen myöhempien elokuviensa kautta tutustuneet saattavat kokea yllätyksiä *Intohimojen labyrinttia* katsellessaan. Mukana ei ole niitä naisnäyttelijöitä, jotka usein ovat antaneet ohjaajan yltiöpäiselle seksuaalisuuden käsittelylle koskettavan herkkiä vireitä: Carmen Maura, Julieta Serrano, Victoria Abril - mutta Antonio Banderas on kyllä vaikuttava fenomenalisen hajuainin omaavana homona muslimiterroristina. Ja siinä missä henkilöiden ronski karrikointi on pääsääntöisesti myötämielistä, seksuaalisuuden raadollisempien muotojen (raiskaus, insesti) hilpeä käsittely elokuvassa vaatii katsojalta huomattavasti tavallista enemmän suvaitsevaisuutta, jopa ohjaajan omalla mittakaavalla arvioituna. Joka tapauksessa elokuva on kitsintäytteisessä anarkistisuudessaan Almodóvaria estottomimmillaan.

HB 20.1.2000 – Lähteitä: Nuria Vidal: The Films of Pedro Almodóvar; Sight & Sound, February 1993 (arvos-
telu); Cinema Papers, June 1994 (arvostelu).